

ikke, og Tvivlen herom vilde svære over den Beslutning, som blev tagen. Men er det nu ikke Noget, der vilde berede Landet den allerfarligste Tilstand, naar det stod som tvivlsomt, om det, som Ministeriet gjør i denne Sag, er lovligt, og tvivlsomt, altsaa, hvem der engang i Tiden er arveberettiget? Der vilde saaledes, hvis Forslaget gik igennem, og Ministeriet, støttende sig paa den formeentlige Bemyndigelse, som her var givet det, ophævede Kongelovens Arvesølge, frembringes en Usikkerhed med Hensyn til Fremtiden, som jeg ikke kan Andet end ansee for at være høist betænkelig (Hør!). Jeg skal derfor tilraade Rigsdagen at stemme for det første men imod det andet Ændringsforslag.

Meier: Hensigten med, at jeg til Slutning ogsaa har begjært Ordet i denne for Fædrelandet vigtige Sag, er at gjøre et Forsøg paa at yde et lille Bidrag til at anbefale de foreliggende Ændringsforslag, saavel det første, som det sidste. Og dersom den ærede Forsamling vil skænke mig Opmærksomhed for nogle faa Dieblit eller rettere nogle faa Minutter, skal jeg fra min Side love, at jeg ikke skal trætte Forsamlingen med Gjentagelser, enten af genealogiske Forhold, eller af andre ubetydelige Betragtninger. Jeg skal derimod søge, saa vidt muligt, at holde mig til Sagen, at gaae lige ind i Hjertet, i Centrum af det, der er Tvivlens Oble. Jeg skal da tillade mig først at angive det Standpunct, hvorfra jeg betragter Sagen. Jeg anseer Arvelovens Ophævelse for Noget, der ikke afgjort er til Fædrelandets Gavn eller til Vaade for Fædrelandets Ære og Selvstændighed; jeg antager, at man ikke skal gjøre et saadant Stridt, inden der er fuldstændig Anledning og Opfordring dertil. Dersom Fremtiden engang skulde medføre en saadan Udfigt, som gjorde

det tilraadeligt at ophæve Kongelovens Arvesølge; da vil man jo til den Tid kunne ophæve den; dette er jo Noget, som staaer i Kongens og Rigsdagens Magt. Heller ikke kan jeg lase i de foreliggende Actstykker, at der er nogen Nødvendighed tilskede, som fordrer, at man skal gjøre dette Skridt. I Londontractatens første Artikel siges jo de høje contraherende Parter, at de ville anerkjende hans Høihed Prinds Christians og hans mandlige Descendents Successionsret til Totaliteten af de Lande, som nu ere forenede under hans Majestæt Kongens Scepter. For saavidt de ville anerkjende hans Descendents Successionsret dertil, er det jo ikke nogen Afvigelse fra Arveloven; forsaavidt de derimod ogsaa ville anerkjende Prinds Christians Successionsret, er det en Afvigelse fra Arveloven, og forsaavidt er det ogsaa nødvendigt, at de give deres Samtykke dertil. Nu har man anført to Ting til Styrke for, at heri skulde ligge en Consequens for Arvelovens Ophævelse. Man har for det Første sagt, at, saalænge Prinds Christians Mandstamme flourerede, saalænge hvilede Arveloven; naar derimod den mandlige Stamme ikke længer flourerede, saa maatte Arveloven hændes uden at kunne komme til Anvendelse. Jeg troer, at begge disse Paastande ere urigtige. Saa længe Prinds Christians mandlige Descendents flourerer, saalænge forbliver ogsaa Arveloven i sin fulde Kraft og bliver anvendt, hvergang en ny Herfser bestiger den danske Throne; naar derimod den mandlige Stamme ikke længer er til, saa er det uvisst, om den danske Arvelov kan komme til Anvendelse eller ikke. Der er vist Ingen, der kan forudsee, hvad Fremtiden vil bringe; der er Ingen, der kan forudsee eller forudsige, hvorledes Forholdene til den Tid ville være.